

gondolni, hogy szaturnuszi problémáinak nem csak egyedülálló kárvetkezésménye van, például, hogy kiromlottak a fogai, hanem számos más kárvetkezésménye is. Az, hogy eddig az idővel mindig rosszul bánt, hol sietett, hol késő, de soha nem volt időben, az is szaturnuszi probléma. És ezen változtatni lehet. Egy, azon nem lehet felmenni a szaturnuszi realizációra, hogy visszajöjnek-e a fogai vagy sem, mert nyilván, hogy nem fognak visszajönni, de azon már fel lehet, hogy nem késik el, nem kapkod, idejét értelmesen be tudja osztani. A fogprobléma orvoslható, mert fogászat van, de ha az ember az életidejét szórja szót feleltlenül, az súlyos hiba, mert tulajdonképpen az életét, s még tovább menve, saját magát szórja szót. Ehhez viszonyítva a fogprobléma csak enyhébb analógia.

Azt kell megérteni, hogy analógikusan több megjelenése van egy problémának, azonban a szellemi alapjuk, gyökerük kárvetkezésménye. Van olyan szféra, ahol a probléma kárvetkezésményei akkor sem tánnak el, ha az embernek sikerül a szellemi alapban levő probléma-gyökeret feloldani. A létezés szempontjából fontosabb szférákban a megfordítást azonban több határok kárvetkezésménye mozog. Persze, ezzel nyugtatni magunkat nem szabad, mert csak a jelenléte és a további probléma-terhelés lesz belőle. Mint ahogy a szaturnuszi probléma során láttuk, a fogak romlás, fájás egy figyelmeztető jel. Magasabb szellemi oktatásban a Szaturnusz a sorsidővel, az életidővel fűggsze, ezzel bányik feleltlenül az ember. A szaturnuszi jeltszmban elvesztett fogait nem kapja vissza, de tudatosulhat benne az a saját magával szembeni feleltlenség, hogy a semmibe szórja az életét, rohangál ssze-vissza, kapkod, végül pedig változtathat ezen, megtanulhatja az élethez, sorshoz való komoly hozzáállást. Fogproblémait orvosolja a fogászorvos, de ha az életidejéhez való magatartásán nem változtatott volna, az elvesztegetett életideje helyett más életidőt senki sem tudott volna adni, s ennek pedig irreverzibilis kárvetkezésményei vannak.

Még sok ilyen példát lehetne felhozni. Azonban ott indultam el, hogy a realizáció felmérhető, kárvetkezésménye valamiképp, ha nem is olyan merev értelemben, mint egy léleti kárvetkezésménye.

Az ember mindenesetre meg tudja állapítani, hogy realizált-e vagy sem, mert ha valamiképp fel tudja oldani a problémát, akkor a problémafeloldás milyensége bnyul, márdjából, jellegéből kiindulva adhat számot arról magának. Ké-vélrül léthat jelei is lehetnek. Például egy olyan emberen, aki például egy Halak-jellegű problémája kapcsán állandóan zavaros, szóttszrt, szótfolyó és ezt mások nagyon is jól lájtják rajta, akkor amennyiben sikerül ezt feloldania, aminek kárvetkezésménye sszeszedettebb, koncentráltabb lesz, senki sem állthatja, hogy ez a változás, mint realizáció nem létszik meg rajta ké-vélrül is.

Itt tulajdonképpen ez a téma ki is mérült. Annyi volt a mondanivalóm ezóttal, hogy a metafizikai realizáció valamiképpen, de minden esetben valahogyan felmérhető. Tehát, nincs olyan szellemi megvalósás-tás, hogy a jelenmagban lé a szellemi magaslatokban, de a megvalósás-tás emberen, emberben nem jelenik meg. A metafizikai realizáció azórt nevezhető metafizikai realizációnak, mert egy-egy, az életben is megjelenő problémának megkeresve a szellemi, végsgy, metafizikai okát, úgy oldjuk fel ezt, hogy az végörvényes, biztos, mérvad, hiteles, igazi problémafeloldásként vehető számba, nem pedig rászleges áthidalásnak, a probléma elfedésének, le hazudásnak vagy más terlétre való áttolásnak.

Hogy miórt szerepel annyit itt a probléma? Életfeladataink, amelyeken keresztül igazán fejlődhetünk, azok majdnem mind problémák formájában jelentkeznek, ezért ha az ember fejlődni akar, realizálni akar, legjobb, ha egészen konkrét életproblémáiból indul ki.